

Adéu al 'hobby': The Journal of Comparative Law

“...the hobby of yesterday [...] is destined to become the science of tomorrow”
Lord Goff (1997) “The Future of Common Law” (46) *International and Comparative
Law Quarterly* 745, 748

A Espanya des de sempre molts han buscat en el rebost del Dret d'altres països alguna cosa amb què alimentar el cos mal nodrit de la ciència jurídica espanyola. De vegades, aquesta tasca s'ha anomenat “Dret comparat”. No obstant, per regla general, no ha comportat ni una gran comparació ni una pausada reflexió: el Dret d'un país o d'un altre, escollit sovint en funció de les destreses lingüístiques de qui el buscava, s'ha consumit cru o amb poca cocció, per a ser utilitzat ben sovint com a arma llancívola amb què argumentar una o altra teoria enfront d'aquell que discrepa. Però això no és tot: fins fa ben poc, els pocs juristes que s'interessaven de debò pel Dret comparat es veien entre nosaltres com uns diletants. És coneguda la xanxa de què un comparatista és l'ignorant que en el seu país només parla de Dret estranger, mentre que a l'estranger només parla del Dret del seu país. Les coses han anat canviant en els últims deu anys. Fins i tot alguns dels crítics més acèrrims del passat s'han canviat amb armes i bagatges a l'estudi del Dret comparat –encara que només sigui en la seva dimensió europea– i exerceixen de vertaders conversos. Benvinguts tots: més val tard que mai!

Ara tant neòfits conversos com vells “diletants” es poden congratular pel fet de comptar a partir de 2006 amb *The Journal of Comparative Law*, una revista de Dret comparat, feta a Europa, però de vertader caràcter universal, i el primer número de la qual es pot consultar a text complet a la web.

The Journal of Comparative Law és una publicació semestral, que acull en les seves pàgines una visió temàtica i geogràfica molt àmplia. Dins del seu àmbit temàtic, s'ocupa tant d'aspectes metodològics com de la comparació d'institucions de diversos sistemes jurídics, passant pels estudis d'un determinat sistema amb les ulleres de qui hi és aliè, o pels problemes causats pels fenòmens transfronterers i per les normes de conflicte. I tot això sense oblidar els grans i coneguts temes de l'harmonització, dels “sistemes jurídics mixtos” o dels anomenats –amb una metàfora mèdica o agrícola dubtosa, segons com es miri– “trasplantaments jurídics”. No cal dir que aquesta amplitud temàtica no es centra en el Dret patrimonial ni tan sols en Dret privat.

En temes geogràfics, la nova revista desborda el limitat marc europeu, i fins i tot occidental a què ens tenen acostumats les publicacions periòdiques del gènere, i s'ocupa també d'Orient Mitjà, Àfrica, Àsia i Llatinoamèrica. Ja en el seu primer número inclou treballs de cultures jurídiques tan allunyades de la nostra com la xinesa ([Robin Munro, *The Anhang: China's Special Psychiatric Hospitals*](#)) o la tailandesa ([Andrew Harding, *Thailand's Reforms: Human Rights and the National Commission*](#)). Malgrat l'anterior, la revista no desatén el marc cultural més proper, com demostra ja en aquest número l'article de Pierre Legrand amb l'expressiu títol d'*Antivonbar*, que ve a ser una mena d'"Antitribonà" modern i respecte del caràcter incisiu i mordaç del qual sobren les paraules.

No obstant, potser allò més interessant d'aquest primer número és l'àmplia [recensió col·lectiva](#) a la segona edició del llibre de Patrick Glenn *Legal Traditions of the World* i el meditat article de Nicholas HD Foster, [The Journal of Comparative Law: A 'New' Scholarly Resource](#), que no només compleix la funció de presentar la revista, sinó que també senyalitza els principals problemes i reptes amb què s'enfronten els estudis jurídics comparats en un món que, després de la caiguda del mur de Berlín i de les Torres Bessones de Nova York, mai més tornarà a ser el mateix. Per aquest motiu, Foster tanca la seva brillant presentació amb la cita de Lord Goff que obre aquesta editorial. I encara que no ens vulguem creure que el *hobby* d'ahir està destinat a convertir-se en la ciència del demà, almenys ningú posa en dubte que avui els estudis jurídics comparats ja són imprescindibles per entendre qualsevol Dret per molt nacional que sigui.

Miquel Martín-Casals

[Observatori de Dret Privat europeu i comparat](#), UdG